

NOVA, Y GUSTOSA NOTICIA DE
lo que fusoirà en les nits del Centenar de
la Verge dels Desamparats à tota Senyo-
reta que bullga anar toba en son sarande-
ro posat, y sa nova mantellina de
mosolina.

Alla baix en molta rabia
ha diros la veritat,
y encara que se enfadeu
ho tinc be de declarar.
Que sou un ato de Mones,
que tot ho boleu portar,
sou un ato de pencholls,
mes que moses de fregar,
que es penseu anar molt guapes
en les carotes al cap,
en les manilles, gorgueres,
en los moños pentinats,
en los petillos, y flocs
beniu, pues, ha semechar,

y en totes vostres llissetes

à Colom el del Hospital.
Penseu anar molt bisarres
en los mocadors bollats,
en les basquiñetes curtes,
y micha cama amostrant,
Sabates à la prusiana
de diferens mostrechats,
en los peuetts chiradets,
com si foreu, pues, Soldats;
hibilles de gaydonet,
y en lo colet corcobat,
molt ufanes, y compostes.
Arabà: bine fadrina,

y responme be al cas:
 es veritat lo que he dit,
 y lo que tu has escolcat?
 Ya se be, veritat es,
 tu à mi em respondràs,
 perque totes estes coses
 es beuen à cada pas.
 Mes bine asi Petrimeta,
 si et pregunte per què hu fas,
 em respondràs prontament
 perque pugues agradar
 à tots aquells ulietes,
 que taniràn encontrant,
 per si à cas Novio no tens
 per veure si engañaràs
 en eixos gestos de cara,
 en lo menechar de mans,
 en eixe chuar de potes,
 à hu de eixos que els diuen
 venga usted Señor Don Juan,
 baya usted Señor Don Pedro,
 y asò breu, y arrematat
 son usias de escalera,
 y encara es empleo alts,
 perque si fora presis
 el anaro escarbant
 encontrarien que era,
 finse afechir, ni llevar
 Cocheros, mosos de mules,
 perque ara fan donat
 anar en cabriolet
 tots estos de empleos alts.
 Si engañabes tu à algu
 pensaries encontrar
 algun molt fort mayorazgo,
 ò algunes possessions grans.
 Mes èll tambe pensarà
 que tauria engañat,
 y no sè de qui à qui
 tindria el gatet nugat.

y aixi deixem este assumpte,
 y pasem ha l'altra partat,
 perque asò està susoiut,
 y se encontra à cada pas.
 Pero asò que baix à dir
 ara, pues, susoirà
 en aquestes grans festotes
 que esfaràn del Centenar.
 Ya se celebren les festes
 en aquesta gran Ciutat
 à nostra Reyna, y Señora
 Verge dels Desamparats.
 Pero en aquesta funció
 feràn tans els embambats,
 que serà una maravella
 veurels en los caps en alt,
 en les boques tan ubertes,
 que pareixeràn portals,
 mirant en molta atenció
 tot lo que aurà que mirar.
 Y altres en vigilancia
 sempre aniràn reparant
 els bolsillets ben plenets
 si solen alguns portar.
 Asò per mal no ufan ells,
 si nos pera que el embambat
 pugua millor relació
 de tot lo que ha vist donar:
 tastem, pues, de altre guisado,
 y deixem este menchar.
 Vindrà la nit de la Festa,
 pues què de llums no aurà
 per les plases, y carrers
 de tota aquesta Ciutat?
 Anem hara als cuets,
 segons pretenc que esfaràn
 en la plasa de la Aseu
 en diferents varietats.
 Mes ya que asi apleguem,
 ya que asi am arribat,
 anem

B. 18.733

anem à dir un caset,
y tambe à declarar
à totes les Madametes
lo que els susoirà.
Ara ba , que ya comense,
y no men tinc de deixar
per mes rabioses que esposen,
y se bachen irritant.
No tinc de parar de diro,
perque ya que estic posat
tinc de dir tot lo que sent,
que una volta escomensat
no es politica deixaro,
que no estiga arrematat.
En estes nits de cuets,
en totes estes nits de balls,
de saraus , y de comedies,
y altres pasabolants,
susoiràn alguns chascos,
y alguns de un poc de pesar,
Mes yo no em fique tan fondo,
perque sols tinc de tratar
de pesars de Madametes,
perque solen ser tan grans,
que no ya aponderació
pera avero de explicar.
En estes nits de les festes
totes ya procuraràn
tindre cada qual son majo,
la que no , bachal buscant;
perque es boràn tan confuses
entre el tarquim, y entre el fanc,
que no ha de quedar ninguna,
que no tinga son pesar.
Ya os dic que sa previngau
pera portar al costat
lo manco han de ser dos majos
pera poderos lliurar
de tindre algunes tristors
en les nits del Centenar.

Tota dama presumida,
que aquella tinga de anar
ha veure les grans festotes
denit per esta Ciutat:
lo primer que te de fer,
y lo que ha de procurar
es llevarse el sarandero
si en la chent sa de ficar;
y si acàs bol anar toba,
y el sarandero portar,
crega que tindrà disgust
quant manco ho pensarà,
y per mes majos que porte
ningu , pues , la lliurará
de que li peguen trompades,
ni la bachen calligant;
aixi enteses , punt en voca,
pegarne atra , y abant.
Mes lo que pot susoir,
si acàs sanareu queixant,
que el majo si es molt jaque
se bacha abronquinant,
y esmoga alguna camorra
sinse fer necessitat.
Espenteta per asi,
costralada per alla,
trompada per altra banda,
y entropeso en totes parts.
Y en mich de esta confusió
algun cloixit sentiràs,
mes no respantes perque
yo et dirè lo que serà.
Acabat que el cloixit sentes
al instant tiraràs ma
al sarandero que portes,
boràs com len contraràs
fet quaranta mil miquetes
sinse ya aprofitar.
Asi te afligiràs tota
al veure lo que ha pasat,
pues

pues encara el pesar
alli molt tu no entindràs,
perque en la gran consulió
en això no pensaràs.
Pero no perquè tu entones,
alli no prengues pesar,
penses no te has de afligir,
y te haches de acongoixar.
Mes el afligirte tu,
y quant pendràs el pesar,
serà al veureu en casa,
y si tamare no ho sap,
atre tant pica la pusa
sinse poderse rascar.
Tot es discurrir idees
pera avero de apañar,
perque la Mia no ho becha,
y em done atre tant pesar;
y yo quant mes ho componc,
mes mal apañat està.
Mes totes les Madametes,
que el cercolet no duràn
sen tornaràn à sa casa
mes contentes que han anat,
y de res tindrien ansia,
tot gust els aura donat.
Pues estes tambe en cuidado
segons veich auran de anar,
perque de les mantellines,
si no esposen à cuidar,
sinse forat, ò focarrada
dels cuets no han de marchar.
Y aixi tot lo mon cuidado,
y el majo, ò el festechant
bacha cuidant tambe de ell,
no liga que quant en quant
li bacha algun estopi,
y sembacha focarrat.

Mes yo encara volguera
este cas el acabar,
pero perque lloc no tinc,
ni temps pera declarar;
asi em quede, y à tots dic,
que molt be podràn pentar
les anies, les agonies,
les congoixes, els pesars,
les tristors, les males cares,
que causa, y motiu seràn
de totes estes cosetes
els saranderos trencats,
mantellines focarrades,
y altres coses al compàs,
que asi yo no les nomene,
perque temps no em queda yà;
que encara que yo boiguera
tot lo demès declarar,
y dir mes clar estes coses
no era possible acabar,
no era bastant per paper
el Sel quant està ven rras,
ni auria bastanta tinta
en la aygua que ya en la mar:
Per evitar de estos gastos,
y tant de treball gastar,
es presis que yo mo deixe,
y no passè mes abant.
Y aixi tota Señoreta,
que de afo sacha enfadat,
procure desenfadar se
pera veure el Centenar,
en molt gust, y molt contento,
perque espuguen alegrar.
Y hara tot hom perdone
per lo poc que asi ha posat,
y de tots em despedixc:
pues ea abur, y mandar.